

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci žalobce: **xxxxx** proti žalovanému: **Ústav pro studium totalitních režimů**, se sídlem Siwiewcova 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. října 2013 č.j. USTR-1441/2013,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. října 2013, č.j. USTR-1441/2013, a Archivu bezpečnostních složek ze dne 30.9.2013, č.j. ABS 5381/2013 R, sp. zn. ABS-S 579/2013 R, se ruší.

II. Archivu bezpečnostních složek se nařizuje, aby poskytl žalobci informace podle jeho žádosti ze dne 15.9.2013, a to ve lhůtě patnácti (15) dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 3 000,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

[1] Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o informacích nebo zákon“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí. V žalobě označil jako žalovaného i prvostupňové správní úřad, s nímž soud jako s žalovaným nejednal, neboť žalovaného vymezuje přímo zákon v ust. § 69 soudního řádu správního (jímž je úřad, který rozhodl o odvolání), proto soud jednal s tímto subjektem.

[3] Žalobce uvedl, že nesouhlasí s důvodem, pro který byly informace odmítnuty, což uváděl již v odvolání. Veřejnost má právo vědět, zda státní úředník chodí do práce a zda ve

svém zaměstnání odvádí práci v kontextu svého pracovního zařazení. Na charakteru této informace nevidí žalobce nic osobního, aby mohl být odmítnut jako informace týkající se soukromí této osoby, přičemž poukázal na principy veřejné správy a skutečnost, že žalovaný je státním úřadem zřízeným příslušným zákonem.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když důvody jsou obdobné, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[5] Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby a povinnosti soudem uložené ve výroku II. tohoto rozsudku.

[6] Dne 16. 9. 2013 podal žalobce žádost u Archivu bezpečnostních složek podle zákona o informacích (datovanou 15. září 2013), již požadoval poskytnout informace: (a) docházku konkrétní zaměstnankyně za období červen, červenec, srpen 2013, (b) výkaz práce této osoby za totéž období.

[7] Rozhodnutím Archivu bezpečnostních složek ze dne 30. září 2013 byla žádost odmítnuta podle ust. § 15 odst. 1 zákona o informacích (prvostupňové správní rozhodnutí). V odůvodnění je mj. uvedeno, že požadovaná informace je interního charakteru, týká se výlučně vnitřního předpisu upravující docházku zaměstnanců, s odkazem na ust. § 11 odst. 1 zákona o informacích tak nebude poskytnuta.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným správním rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že se ztotožňuje s právním závěrem v prvostupňovém správním rozhodnutí, doplnil, že tyto poskytnuté informace by mohlo být v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., s článkem 7 Listiny základních práv a svobod nebo ust. § 11 tehdy účinného občanského zákoníku (č. 40/1964 Sb.), když součástí docházky je mj. informace o tom, kdy zaměstnanec čerpá dovolenou nebo kdy a v jaké míře navštěvuje lékaře. Informace jsou primárně určeny nadřízenému zaměstnanci, který kontroluje plnění pracovních povinností. Argumenty uvedené v odvolání považuje za spekulativní, o řádném a účelném využívání veřejných prostředků je veřejnost informována na základě veřejně přístupného plánu činnosti a zprávě o činnosti (výroční zpráva), zaměstnanec není vedoucím zaměstnancem, což není vedoucí pozicí.

[9] K nařízenému ústnímu jednání dne 2. listopadu 2017 se bez omluvy nedostavil žalovaný, ač měl řádně doručeno, soud tak jednal v jeho nepřítomnosti. Žalobce u tohoto jednání setrval na svých procesních přednesech.

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[11] Při hodnocení důvodnosti podané žaloby nelze souhlasit s právním názorem veřejné správy o tom, že požadovaná informace je osobního (soukromého) charakteru, která by

mohla natolik invazivně zasáhnout osobnost příslušného zaměstnance, že by bylo možné ji odmítnout. Nejprve je nutné uvést k právnímu důvodu podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o informacích, z něhož vycházel Archiv bezpečnostních složek, že toto posouzení je podle názoru soudu nepřiléhavé, neboť požadovaná informace se netýká vymezeného okruhu informací podle tohoto ustanovení („...informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu,...“). Požadovaná informace zjevně není informací, která by vyžadovala vnitřní pokyn či personální předpis; informace o docházce do zaměstnání konkrétní osoby nespĺňuje základní definiční znaky právní teorie o obecnosti příslušného vnitřního pokynu či předpisu, neboť se jedná o jednotlivou konkrétní informaci. Užití tohoto ustanovení je tak zcela zjevně v daném případě nepřiléhavé, neboť požadovaná informace zákonnou definici vnitřního pokynu či personálního předpisu nenapĺňuje.

[12] Soud pak nemůže souhlasit ani s tím, že by poskytnutím této informace došlo k porušení práva na soukromí příslušného zaměstnance. Obdobnou právní problematikou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, když v souvislosti s hodnocením poskytnutí informací o platu zaměstnanců veřejného sektoru mj. uvedl, že: „...[78] V první řadě je nutno poznamenat, že kolize mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí není v případě příjemců veřejných prostředků v podstatné míře řešitelná jinak než upřednostněním jednoho z uvedených základních práv v určité míře. Buď totiž informace o příjemci veřejných prostředků bude v zákonem stanoveném rozsahu poskytnuta a v tomto rozsahu, bude-li mít současně povahu informace o soukromí, bude soukromí příjemce veřejných prostředků dotčeno, anebo poskytnuta nebude, ale pak nebude v rozsahu neposkytnutí naplněno právo na informace. Proto je nezbytné kolizi řešit přiměřeným upřednostněním jednoho z práv. V takovém případě je třeba pečlivě vyhodnotit, které z práv má být upřednostněno, a výsledek takového posouzení musí být určující pro následný výklad předpisů „jednoduchého“ práva a jejich aplikaci na konkrétní okolnosti řešeného případu. Toto ostatně právě pro případ střetu mezi právy dle článků 10 a 17 Listiny vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, č. 17/1998 Sb. ÚS: „Z výše uvedených závěrů vyplývá, že při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým. Tak to ostatně stanoví i čl. 4 odst. 4 Listiny, když ukládá orgánům aplikujícím právo, aby při této aplikaci šetřily podstatu a smysl základních práv.“ Tuto myšlenku Ústavní soud zopakoval a upřesnil v nálezu ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 353/04, č. 124/2005 Sb. ÚS: „Při střetu dvou základních práv, tak jako je tomu v daném případě, musí obecné soudy nejprve rozpoznat, která základní práva jednotlivých účastníků sporu jsou ve hře, a poté, s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem daného případu, musí soudy rozhodnout tak, aby, je-li to možné, zůstalo zachováno z obou základních práv co nejvíce, a není-li to možné, pak dát přednost tomu základnímu právu, v jehož prospěch svědčí obecná idea spravedlnosti, resp. obecný princip...“

[111] Z výše uvedeného výkladu tedy plynou následující obecné závěry:

[112] Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují.

[113] Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného

subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně...“.

[13] Pokud vyjdeme z toho, že ve shora projednávané věci byla posuzována žádost o informacích o platu, která nebyla shledána natolik soukromou a osobní, aby nemohla být poskytnuta, tím méně podle názoru soudu se může jednat o informaci, která zahrnuje docházku do zaměstnání příslušné osoby (logický argument *a maiori ad minus*). Skutečnost, že z této informace lze vyčíst, zda příslušná osoba čerpala dovolenou, je podle názoru soud nevýznamná – taková informace ještě neobsahuje nic osobního či soukromého, navíc taková informace je v reálném světě běžně zjistitelná i např. dotazem u příslušného zaměstnavatele, zda je taková osoba přítomna na pracovišti (např. i telefonicky přes příslušnou ústřednu). Informaci o návštěvě konkrétního lékaře pak podle názoru soudu, pokud je skutečně v systému docházky obsažena takto konkrétně (odůvodnění rozhodnutí je v tomto směru velmi obecné), podle názoru soudu není nutné poskytnout s tím, že se jedná o osobní informaci (kterou by hypoteticky mohla být informace, kdy a ke kterému lékaři taková osoba chodí); taková konkrétní informace se neposkytne, a uvede se pouze, že příslušný zaměstnanec měl omluvenou překážku v práci podle zákoníku práce. Taková skutečnost však neodůvodní odepření poskytnutí informace v celém rozsahu a obecně, jako se tomu stalo v tomto případě.

[14] Soud při svém rozhodování pak rovněž neopomněl vzít v úvahu náleze Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který však podle názoru soudu na tuto věc nedopadá ani svým obecnějším právním závěrem. Jak bylo shora uvedeno, informace o docházce určitého zaměstnance do zaměstnání soud nepovažuje za osobní a soukromý údaj, jako je tomu v případě sdělení výše jeho platu. Toto posouzení pak souvisí i s uložením povinnosti ve výroku II. tohoto rozsudku podle ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích, kdy podle názoru soudu není namístě provést Ústavním soudem v tomto nálezu zmíněný test proporcionality. S ohledem na skutečnost, že poskytnutí požadované informace podle názoru soudu nic nebrání, uložil tak povinnému subjektu takovou informaci žadateli poskytnout.

[15] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.), a zároveň vzhledem k tomu, že neshledal důvody pro neposkytnutí informace, nařídil povinnému subjektu tyto informace poskytnout (ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích). Pro úplnost soud uvádí, že pokud by součástí těchto informací (které nebyly soudu poskytnuty ve správním spise, proto jejich charakter nemůže soud posoudit) byly informace osobní či soukromé povahy (např. informace o návštěvě konkrétního lékaře nebo obdobná osobní informace), pak v tomto rozsahu by bylo nutné částečně poskytnutí informace odmítnout a procesně korektně o tom rozhodnout.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu přiznal tuto náhradu, sestávající se ze zaplaceného soudního poplatku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. listopadu 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.